

Mundtlighed og Offentlighed, der have gjenneført disse Principer i Lovet, ansees det som en selvfølge, at det maae staae til den Dommer, der leder de offentlige Retsforhandlinger, naar han ved Sagens Belønning er kommen til den Overbeviisning, at den paagjældende Forbryder første Gang befinder sig i Uovereensstemmelse med Justitien, og at han efter hele sin Stilling maa antages at vilde ganske anderledes paavirkes af en Advarsel end af en Straffedom, der jo vil sætte en Plet paa hele hans Liv, da at kunne lade ham slippe med en saadan. Hvor Offentlighed og Mundtlighed gjøre sig gjældende, er det Noget, der kommer til Anvendelse, netop hvor en ung Forbryder første Gang staaer tiltalt for et Tyveri eller Bedrageri. Jeg har selv gjentagne Gange været Vidne til, at en saadan Rettens Præsident, efterat Forhandlingerne have været endte, har ladet den paagjældende Forbryder falde for sig og ladet ham slippe med en Advarsel; ja, jeg har overværet et Tilfælde, hvor det var en Dreng, der havde gjort sig skyldig første Gang i et Indbrudstyveri i Paris, men hvor hele Forholdet viste, at det egentlig kun var en Drengestreg, og hvor man lod ham slippe med en Advarsel, og jeg maa efter det Indtryk, det gjorde paa mig, være fuldkommen overbevist om, at denne havde en ganske anderledes frugtbringende Indflydelse paa den unge Forbryder, end om han var bleven straffet med nogle Dages Fængsel. Jeg kan forsikre, at det paa alle de Tilfældeværende gjorde et overordentlig gunstigt Indtryk, og jeg husker grant den unge Dreng, hvorledes han bevæget reiste sig og takkede Dommeren og Rættningerne. Jeg troer derfor ikke, at det er nogen stor Ulykke, om § 17 ogsaa gives Anvendelse paa de Tyvesfager, som vi nu lade vedblive at være Politifager, nemlig første Gang begaaet Brøde indenfor et ringe Straffekvantum; jeg troer endogsaa, det vil være et Gode. Men dernæst tør jeg ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at hvis man skulde være kommen det kongelige Prærogativ, som jeg troer blev nævnt, for nær, saa er det ikke Udvalgets Skyld, og ikke det høie Landsthings Skyld, men det var allerede steet ved Udkastet, som det forelaa fra den høitærede Justitsministers Side. Det maa nemlig vel erindres, at Tyveri- og

Bedragerisager i stort Omfang efter Udkastet, som det blev overleveret det høie Landsting, være Gjenstand for politiretlig Behandling, nemlig alle de Sager, som § 52 i Forordningen af 11te April 1840 omhandler, og hvor Straffen kan stige til Fængsel paa Vand og Brød. Jeg nævner ikke § 30, skjøndt Udkastets Motiver nævne de ringe Bagateltyverier, fordi jeg virkelig har nogen Tvivl, om ikke disse efter en rigtig Opfattelse af den ældre Lovgivning skulde behandles endogsaa som private Politifager; men jeg bliver staaende ved, at en Række af Tyverisager, hvor Straffen kan blive for første Gang begaaet Brøde Vand og Brød, har Landstinget ikke indbraget under Enekommerens Kompetence, og da nu § 17, hvorom der her er Spørgsmaal, ikke er Landstingets, ikke er Udvalgets Værk, men Lovudkastets, viser jeg ganske bestemt denne Udbredelse tilbage. Jeg troer, som sagt, nu ingenlunde, at det er skadeligt, om § 17 kan komme til Anvendelse ogsaa paa Tyveri-, Bedrageri- og Hælerisager efter § 83 i den Forordning, jeg har nævnt, hvor der altsaa fra Først af kan være en tilfyneladende større Brøde, og det skulde derfor gjøre mig overordentlig ondt, om den sidste Betragtning, som det næsten forekom mig, at den høitærede Justitsminister iasten lagde størst Vægt paa, skulde være en Hindring for dette Lovudkasts videre Gang. Jeg skal slutte med at bemærke, at jeg forsaavidt ogsaa er bleven overrasket, som jeg slet ikke erindrer, at den høitærede Justitsminister forrige Gang lagde en saadan Vægt paa denne Bestemmelse i § 17; det forekommer mig, at den da led megen liden Dmtale.

Justitsministeren: Den første Bemærkning, jeg skal tillade mig i Anledning af den ærede Ordførers Ytringer, knytter sig til den Erindring fra hans Side, at der, naar en Advarsel var udelukket i de omhandlede Tilfælde, da usejlsomt vilde komme til at gaae Dom. Jeg har netop sagt, at Justitsministeriet er bemyndiget til at frasælde Tiltale med Hensyn til Sager imod Børn under 15 Aar, og at en allerhøieste Resolution er fornøden for at lade Tiltale falde imod Andre. Det syntes ved første Diekast at maatte være